

derpaa den anden, og anvendte $1\frac{1}{2}$ Aar til hver af dem, saa er den nuværende Plan den, at bygge samtidigt paa begge Banerne, og der er ikke nogenfølelt større praktisk Banfællighed ved paa denne Maade at gjøre dem færdige paa $1\frac{1}{2}$ Aar, end der var ved overensstemmende med den oprindelige Plan at færdigøre dem til den bestemte Tid, hvis man havde begyndt iaar. — Det ærede Medlem er jevnlig kommen tilbage til Kompromisset, hvilket jeg ikke saa godt kan lade ligge hen som min ærede Kollega Finantsministeren, fordi ogsaa jeg havde Del i dette Kompromis. Jeg skal ikke dvæle ved den Del, jeg havde i at fremtvinge denne saakaldte „lille Million“. Min ærede Kollega Finantsministeren har allerede sagt, at det ikke var nogen ny Forpligtelse, man derved paatog sig, men at det kun var Opfyldelsen af en gammel Forpligtelse, som man hidtil havde ment at der var uovervindelige Banfælligheder for at faa opfyldt Banfælligheder, som det imidlertid, da det blev gjort, til en nødvendig Betingelse for Loven af 1868, viste sig muligt at slippe udover. Men naar man taler om Kompromisser, maa man ogsaa erindre den Stilling, som Finantsministeren dengang indtog, ligeoverfor dette Spørgsmaal, og jeg vil sige, at jeg med stor Bestemthed ikke blot ligeoverfor Verden, og navnlig her i dette Thing, men ogsaa ligeoverfor min ærede daværende Kollega og Ven (Estrup) gjorde gjældende, at jeg ikke paa nogen Maade kunde gaa ind paa dengang at forpligte Staten til ubetinget at bygge disse Jernbaner men i ethvert Tilfælde maatte forbeholde Finantsministerens Samtykke til, at der sluttes Afford om denne eller hin Del af Jernbanerne, og jeg gjorde gjældende her i dette Thing, at jeg betragtede den Bevilling, man første Gang gav paa en saadan Afdeling af Banen, for at være Bevilling af hele Banen. Men det er da ogsaa ganske naturligt, at Finantsministeren maa have en meget afgjørende Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet kan sluttes Afford eller ikke, fordi det er ham, hvem det paaligger at skaffe de Midler tilstede, som skulle bruges til at opfylde de Forpligtelser, som Indenrigsministeren overtager paa Statens Vegne ligeoverfor en

Privatmand, og som denne kan tvinge Statskassen til at opfylde. Nu er der i saa Henseende indtraadt en ikke ubetydelig Forandring i Situationen, som jeg ikke kan lade være at fremhæve, fordi det er Grunden, hvorfor jeg har været betænkelig ved at forsøge paa at tiltvinge mig en Bevilling, selv om den kun var lille, for at paabegynde disse Baner, og det er den, at, medens der, da Loven af 1868 laa for, ikke var nogen Tvivl om, at man dengang og, saavidt man kunde se, i den nærmeste Tid var istand til at følge den, om jeg saa maa sige finantsielle Jernbanepolitikk, som jeg gennem Finantsloven havde staaet fast, og som gik ud paa, at den overveiende Del af Udgifterne til Jernbanebygninger skulde bæres ved Realisationer af Reservecapitalen, saa er en saadan Tvivl netop nu opstaaet. Jeg havde ikke nogen Betænkelighed ved dengang at gaa ind derpaa; men netop af Hensyn til det Betænkelige, der kunde fremkomme ved at benytte det Mittel, maatte jeg som Finantsminister gjøre Afslutningen af Kontrakter om de enkelte Sektioner afhængig af mit Samtykke, thi det kunde overmaadelig træffe sig saaledes, at den Maade at betale paa, som var forstandig til den Tid, vilde vise sig at være ødelæggende til en anden Tid; og naar vi her tale om Realisationer af Reservecapitalen, maa vi vel huske paa, at denne væsentlig, forsaavidt den kunde realiseres, bestod af Obligationer paa os selv, Obligationer, hvis Pris og Værdi har en ganske uhyre Betydning for hele Befolkningen og ikke for Statskassen alene. Det vilde derfor være aldeles usforsvarligt, om man ikke havde forbeholdt sig Tid efter anden gennem Finantsloven, at komme tilbage til, hvorvidt man skulde vedblive paa denne Maade eller ikke. Jeg kan — siden man har ment, at der var sket et Slags Brud paa det Kompromis, der var indgaaet i 1868, og navnlig, at Tiden muligens vilde blive noget forlængt — heller ikke unblade at henvise ærede Medlemmer til, hvad Finantsministeren dengang sagde, hvilket staar at læse i Landsthingsstænden for 1867 — 68 Sp. 2522. Der staar nemlig, at, hvis den i Lovens § 4 fastsatte Tid skulde vise sig at være utilstrækkelig, saa betragtede